

M A R C O
M I S S I R O L I
Fidelitate

ROMAN

TRADUCERE DIN ITALIANĂ DE
CERASELA BARBONE

literary FICTION

— Soția ta m-a urmărit.
— Soția mea.
— Până aici.
Sofia l-a țintuit cu privirea.
— Domnule profesor?
El se uita spre intrarea în sala de curs.
— Cred că e în curte.

Carlo Pentecoste s-a dus la fereastră și a recunoscut-o pe Margherita după pardesiul de culoarea rubinului pe care începea să-l poarte din a doua zi de primăvară. Se așezase pe zidul scund picior peste picior și citea o carte, tot Némirovsky, cu mâna liberă păzind rucsacul. Era sfârșit de martie și o ceață deasă neprevăzută traversa orașul Milano.

Carlo s-a întors spre studenți. Sofia se aranja în rândul al doilea și scosese carnețelul și migdalele. Fața ei mică și mișcările ce-i îmblânzeau șoldurile, atât de neașteptate, o făceau să arate mai Tânără de douăzeci și doi de ani, cât avea. L-a privit, era neliniștită de când rectorul îi convocase pentru că fuseseră surprinși de o boboacă de anul întâi în baia de la parter: el deasupra ei, mâinile care-i mângeau gâtul sau ceva de felul acesta, dat fiind că versiunea boboacei fusese una, o alta, nenumărate, toate întărind zvonul că profesorul Pentecoste și o studentă de-ale lui avuseseră o întâlnire de natură ambiguă.

N-a început lecția, și-a pus haina și a ieșit din sală, a coborât scările, a încetinit pasul în hol și s-a răsucit spre baie. Ca să lămurească situația, se întorsese acolo cu un coleg, apoi cu rectorul. Și pentru fiecare reconstituise scena a ceea ce numea neînțelegerea: intrase în toaleta bărbăților, făcuse pipi, ieșise în spațiul comun, se spălase pe mâini, pe față, se ștersese, auzise bufnitura din toaleta femeilor, observase că ușa era între deschisă

și o găsise pe studenta lui Sofia Casadei aproape leșinată — ce înțelegea prin „aproape“? Se aplecase peste ea și o strigase pe nume de mai multe ori, ajutând-o să se ridice în capul oaselor și apoi în picioare — rectorului îi arătase cum —, ținând-o o clipă sprijinită în colț. Nu durase mai mult de câteva minute, apoi fata își revenise și el o însoțise să-și dea cu apă pe față: nu remarcase deloc prezența boboacei de anul întâi.

S-a oprit brusc înainte să se îndrepte spre soția lui și a verificat mobilul: Margherita nu-l anunțase că o să treacă. A continuat în direcția curții, ea cîtea încă, așezată pe zidul scund.

— Pardesiul tău e inconfundabil, i-a spus arătându-i fereastra sălii de curs.

— Îmi odihnesc tendonul. Aș fi urcat acum. L-am uitat, a spus întinzându-i un flacon.

Apoi a închis cartea și s-a ridicat în picioare.

— Ai venit până aici pentru un antihistaminic.

— Mi-a fost de-ajuns să te văd simțindu-te rău săptămâna trecută.

— Nu vreau să-ți obosești piciorul.

— Am venit cu metroul, a zis aranjându-i gulerul hainei. Dacă aș fi în locul tău, azi aș ține lecția afară, ceața are farmecul ei.

— Își pierd atenția, a spus punându-i o mână în partea de jos a spatelui, ca atunci când s-au cunoscut, la sora lui, la cină.

Șanțul din zona mușchilor lombari îi spuse că are corpul antrenat.

— Vrei să urci? Trebuie să încep.

Margheritei îi plăceau mâinile lui, care nu erau mâini de profesor. L-a lăsat să-o ajute să-și pună rucsacul, apoi l-a condus la intrare.

— Ai venit într-adevăr până aici pentru asta.

— Am venit pentru că am venit, i-a arătat ea ceasul și l-a invitat să se grăbească, el i-a zâmbit și a plecat.

Cum l-a văzut dispărând dincolo de scară, Margherita s-a sprijinit de ușa de sticlă și a lăsat capul în jos. De ce nu avu-se curajul să-l însoțească în sala de curs? De ce nu avu-se sânge în ea, cum spunea mama ei, să traverseze vestibul și să se îndrepte spre baia *aceea*? Si acum de ce tremura? S-a îndepărtat încet, își dorea să se opreasă, dar s-a forțat să ajungă în stradă, a trecut de grilaj și s-a încheiat la pardesiu. S-a oprit brusc și a închis ochii, căutând înăuntrul ei un punct de sprijin pentru a stăvili măhnirea: s-a gândit la cele cincizeci de minute care aveau să vină peste puțin timp și care o făceau să se simtă diferită. Diferită, ademenită. Le nota în agenda cu formularea concisă *Fizioterapie*, care însemna și aventură. Astă simtea și, în timp ce lăsa în urmă universitatea și pornea spre stația de taxi, a păstrat senzația ca un antidot la sentimentul de nesiguranță. Piciorul o dorea de când se trezise. Un chin care pornea din zona pubisului și cobora până la genunchi, apărut cu trei luni în urmă după o alergare pe bandă în sala de sport. De atunci se gădea la detalii care o întristau: tocurile înlocuite cu pantofi ortopedici, renunțarea la evaluat imobile fără ascensoare, să nu poată alerga după un copil.

A scos telefonul și a văzut un mesaj de la proprietara din Corso Concordia — *Am semnat, dragă Margherita. Acum ține de voi* — și unul de la un coleg: agenția primise cheile ca să inițieze vânzarea. Era un apel de la mama ei. L-a ignorat și a rămas cu mobilul în mână, a reușit să nu atingă Facebook-ul. De fiecare dată când deschidea profilul Sofiei Casadei îi veneau idei ciudate, cafeneaua în care lucra, barul unde lua micul dejun, cartierul în care stătea, să se apropie de acele locuri. A ajuns la şirul de taxiuri, a dat adresa centrului FisioLab, strada Cappuccini 6, s-a relaxat pe banchetă, închizând ochii. Taximetristul a propus un traseu mai lung, erau lucrări în curs pe inelul principal de circulație, ea a spus că era în regulă și nu s-a mai gândit la nimic. Din când în când se uita pe geam, Milano, agitația de

pe trotuar și portarii în fața clădirilor. Apoi și-a adus aminte de mama ei, a sunat-o și a auzit că-i răspunde la primul întârât:

- Mamă.
- Mă pregăteam să-l sun pe instalator.
- Ce s-a întâmplat?
- Rahatul — a făcut o pauză să-și tragă răsuflarea —, rahatul ăla de centrală.
- Bună ziua.
- Întotdeauna mi-a plăcut să vorbesc așa, dar tatăl tău susținea că gura unei femei nu trebuie să fie spurcată, a spus după care a amușit. Oricum, te-am căutat să te întreb de casa de pe Corso Concordia.
- Mi-au scris chiar acum.
- Nu mai spune!
- Nu e ascensor, dar e interesantă. Îl trimitem pe Carlo să vadă înainte să-o afișez la agenție.
- Și piciorul?
- Tu ce faci dacă ai o bănuială?
- Te doare, știam eu.
- Ce faci?
- Ce fel de bănuială?
- O bănuială.
- O bănuială e o dovadă.
- Mamă, nu suntem la emisiunea *Un giorno in pretura*².
- Asta e viața, scumpa mea. Vrei să-mi spui la ce te referi? a adăugat după o clipă de ezitare.
- Am ajuns, trebuie să închid.
- Fata mea, a spus dregându-și glasul, vei putea să lămu-rești toate bănuielile tale mâine, la întâlnirea aceea.
- Of, Doamne!
- Mama ei a pufnit.

2 O zi la tribunal (în italiană, în original).

— Sunt luni de când vrei să mergi și eu am făcut pe dracu-n patru să ți-o aranjez: zece și jumătate, strada Vigevano 18, interfon F.

- Adu-mi aminte de ce m-am lăsat convinsă.
- Pentru că se ducea acolo Dino Buzzati. Notează-ți asta pe dosul palmei.
- Iar tu notează-ți ziua de naștere a soacrei mele.
- Nu vin.
- Oh, ba da, vii.
- Oh, ba nu. Dar tu treci pe la mama ta într-una din zile, doar dacă vrei.

Mama ei își înmormântase soțul și rămăsese trează trei zile, așezată în fotoliul unde el ctea ziarul duminică dimineața. În cele din urmă spusese *Acum pentru cine o să gătesc*, și o vreme nu mai voise să vorbească despre bărbatul acela care le obișnuise cu anumite ritualuri, cu micile târguri de flecușete, cu Tex Willer, cu sobrietatea. Fusese un bărbat al tăcerilor, ea și mama ei fuseseră nevoie să inventeze zgomote ca să nu simtă despărțirea de el. Să se ciondănească, să-și telefoneze, să fie exuberante.

A plătit taxiul și a coborât în fața centrului FisioLab. Se simțea înfierbântată, dar știa că era nerăbdare. A deschis rucsacul și a verificat costumul de baie, gelul de duș, prosopul, pieptanul. S-a prezentat la recepție și s-a dus la vestiar, și-a pus costumul pe sub pantalonii scurți — îl cumpărase după ce înțelesese genul de terapie la care ar fi trebuit să se supună —, și-a strâns părul, și-a luat telefonul și căștile și a pornit cu îndoială că la salon cosmeticiană făcuse o treabă de măntuială. A luat sticla de apă pe care centrul o oferea clienților și a intrat în sala de gimnastică recuperatorie. Andrea era punctual și a fost și în ziua aceea. I-a strâns mâna și a întrebat-o cum evoluva durerea, ea răspundea ca de obicei „Cu intermitență“ și se abandona sunetului separului închis cu o lovitură seacă, obișnuindu-se să împartă coloșorul acela cu un Tânăr de douăzeci și șase de ani serios, care

Încerca să-i reducă o inflamație aproape cronică. A invitat-o să se întindă, ea și-a atins în treacăt elasticul de la pantalonii scurți și l-a privit, el a aprobat și ea i-a dat jos. Tânărul a luat aparatul și l-a așezat pe interiorul coapsei ei, a urcat spre partea inghinală, a insistat asupra pubisului cu o presiune adecvată. Când se întâmpla, Margherita se concentra pe o margine a separulei impunându-și o respirație lentă. Încălzirea aceea — cum îi spunea el — dura zece minute, timp în care ea se străduia să se lupte cu stânjeneala. Apoi i se încredința. O convingeau fermitatea lui Andrea, înțelepciunea degetelor, ochii plecați. Și ea privea în altă parte, mai puțin când — ca acum — el lăsa aparatul și se pregătea să-i dea un pic mai mult la o parte costumul de baie: era momentul în care Margherita avea pretenția să vadă la el un început de excitație, dincolo de profesionalism. Încerca să-i perceapă degetele șovăitoare în timp ce presa pubisul și căutau tendonul. El apăsa degetul mare, mijlociul, uneori arătătorul, ca și cum ar fi săpat.

În timpul primei ședințe îi explicase ce urma să se întâmpile la fizioterapie: acțiunea dezinflamatoare a aparatelor, efectul reductiv al mâinilor, exercițiile pe care ar fi trebuit să le facă în sala de gimnastică. Ar fi fost nevoie de douăzeci și cinci de ședințe, pe lângă vizitele de control și ecografile, pentru o sumă totală de 2 820 de euro. Nu și-o putea permite, încercase prin serviciul de sănătate publică, dar se simțise pierdută în aşteptările extenuante, lăsându-se coruptă de alegerea pe care tatăl ei ar fi numit-o *ușoară*. Ușor însemna să plătești 3 000 de euro pentru un fizioterapeut, ușor însemna să primești cadou un bilet Interrail în adolescență — deși nu te regăsești printre primii din clasă —, ușor însemna să te mulțumești să fi agent imobiliar cu o minte de arhitect. Ușor, probabil, era să confunzi dorința sexuală cu o manevră terapeutică.

Și acum, când fizioterapeutul o atingea cu o intensitate potrivită într-o zonă de graniță, așteptând să-i comunice unde

era punctul exact al durerii, Margherita s-a întors acolo: soțul ei, ușa de la baie, clădirea numărul 5 a universității, parter, toaleta pentru femei. Acela era *punctul fix* care o durea de două luni. A evitat abil gândul, cum se obișnuise să facă în ultimele săptămâni, modificând radical realitatea. Era o fică atentă și disponibilă? Putea să fie infinit mai puțin. Era o agentă imobiliară care nu profita de timpul dintre o evaluare și alta? Putea să profite. Era o pacientă care nu s-ar fi lăsat niciodată sedusă de trei degete experte? Putea. De fiecare dată când gândul la acea baie își facea apariția, ea *putea* să-și schimbe profund comportamentul, fără să mai acorde atenție bănuielii.

Andrea a întrebăt-o dacă durerea se oprește exact unde o masa atunci. I-ar fi fost de-ajuns să spună „Mai în dreapta“ ca să devină realitate fantasia ei. Andrea s-ar fi strecurat mai la dreapta și efectul ar fi fost acela: să simtă plăcere, Dumnezeule Mare.

— Mai la stânga, a spus în schimb.

El s-a mutat.

— Durerea crește în intensitate seara?

— Depinde de zile.

— Faci exercițiile?

— Depinde de zile, a spus aranjându-se mai bine pe patul pliant, în teorie aş fi o femeie scrupuloasă.

— Așa spun toate.

— Toate?

— Și apoi renunță.

— Adică?

— Nu înfruntă cu adevărat problema, a spus apăsând foarte ușor. S-a îngroșat în zona asta, îl simți?

Ea a răcut. Era *toate* femeile care frecventau locul ăla, costumul de baie cumpărat cu acel prilej, cerceii cu perle și locuința din centru, un soț cu un comportament îndoiefulnic, docilitatea.

— Se simte că-ți iubești meseria, Andrea.

El a redus intensitatea cu care apăsa.

— Vreau să spun, ești priceput. Îți se spune că ești priceput?

— S-a întâmplat.

S-a desprins de ea și a înconjurat patul, a masat cu degetele partea de jos a gambei și a urcat încet.

Margherita l-a simțit apropiindu-se de zona inghinală fără grabă, abordând tendonul centimetru cu centimetru. Și-a îngăduit să-și imagineze cum ar fi fost la pat. Brutal, poate, fără experiență probabil. Pentru o clipă a analizat cele două locuințe goale unde ar fi putut să-l ducă: bulevardul Sabotino 3, apartamentul pe care nu reușeau să-l închirieze din cauza cheltuielilor de întreținere exagerate, și strada Bazzini 18, apartamentul cu trei camere și o cădiță cu jacuzzi.

— Mai la dreapta, a șoptit brusc, mirându-se de ea însăși. El a încetinit ritmul.

— Mai la dreapta?

— Un pic mai mult.

El știa că mai la dreapta era greșit. Avea tendonul între buricile degetelor în punctul precis în care durea. Mai la dreapta era ceva riscant, cu excepția unei mișcări minime: să lase în jos degetul mic ca să savureze căldura, locul umed, consistența diferită, în fine, să-l ridice din nou fără să-și fi întrerupt deloc munca. N-o făcuse niciodată, dar colegii lui îi arătaseră cum să acționeze păstrându-ți chipul profesionist. De fiecare dată când venea un caz de tendinită a adductorilor și pacienta era *interesantă*, dădeau din coate să le fie repartizată.

Margherita ajunsese la el datorită invizibilității aparente. O femeie drăguță, aproape ștearsă. În schimb, corpul ei se dovea plin de surprize: nu datorită musculaturii armonioase sau a picioarelor cu forme sinuoase și puternice ori a soldurilor catifelate; era o revelație pentru felul în care își pregătea tendonul și articulațiile și pe ea însăși la acele cincizeci de minute de tensiune curativă. Îi plăcea muștenia acestei femei, care îl făcea să lucreze concentrat, Margherita dădea impresia că nu are gânduri

și dintr-o dată că are. Astfel, n-o privea niciodată, speriat parcă să n-o surprindă în acele străfulgerări mentale. Mai degrabă o amușina: emana o mireasmă pe care n-o simțise niciodată — ca de lapte —, îi rămânea în nări până intra la duș.

A verificat ceasul, mai avea cinci minute. A ajutat-o să-și flexeze piciorul și a întrebăt-o unde se intensifică durerea când îl îndoia, a înțeles că trebuie să facă să dispară o contractură la nivelul ischiogambierilor. I-a sprijinit călcâiul de umăr și a insistat în spatele coapsei, masând mușchiul, iar când a simțit blocajul, și-a afundat degetele. A auzit-o gemând ca la primele sedințe, era un vaiet și nu un șipărt.

— Ai răbdare, i-a spus, și a strivit încă o dată ca să asculte din nou geamătul acela cu gust diferit.

Așadar, era asemenea colegilor lui? Masajul i-a devenit ușor și rapid până când i-a amortit brațul. I-a întins piciorul pe pat.

— Acum fă un pic de bicicletă eliptică, apoi Alice o să te ajute cu exercițiile.

— Alice?

— Azi plec mai devreme. Dar mâine trebuie să te întorci. Nu-mi place cum s-a inflamat.

— Deja mâine?

— Dacă poți, da.

Ea s-a gândit un pic.

— Reușesc la nouă. S-a ridicat în capul oaselor, lăsându-și picioarele să-i atârne. Unde te duci în după-amiază astăzi?

El a început să deschidă separeul.

— E treaba ta, îmi închipui, iartă-mă, a spus ea punându-și pantalonii scurți, doar că o după-amiază liberă la Milano e întotdeauna o stire.

— N-o să fie prea liberă.

— Serios? Margherita și a făcut o grimasă de stânjeneală. Apoi a ieșit pe lângă el, urcându-se pe bicicletă în sala cu aparate.

Andrea a continuat să-o privească, apoi s-a dus spre vestiar. S-a schimbat în viteză, ieșind din centrul FisioLab nu se mai gândeau la niciunul dintre pacienți. Odată lua după el corporurile: cum să le poată repara, în cât timp, cum să poată optimiza ședințele. Apoi învățase să le uite, umblând prin Milano cu străzile lui elegante ce înconjoară artera Cappuccini, furnicarul neașteptat de pe Corso Buenos Aires, traficul furios al inelului principal de circulație, complicatul Milano. *Complicat* era adjectivul pe care profesorele lui și toți ceilalți îl atribuiau încă din copilărie. *Complicat*: vorbește puțin. *Complicat*: nu ascultă. *Complicat*: l-a snopit în bătaie pe un coleg. *Complicat*: și-a abandonat câinele de la o zi la alta. *Complicat*: n-a avut niciodată o prietenă, apoi prea multe nepotrivite. *Complicat*: Andrea Manfredi. Și când mama lui spusese că fiul ei e complicat ca Milano — dificil doar la prima vedere —, el știuse ce înseamnă să fii înțeles.

Acum avea nevoie de asta, „să se simtă parte“, trecând pe lângă Villa Invernizzi și păsările flamingo improbabile în fanțană, pe lângă parada de clădiri stil Liberty cu zidurile înnegrite de trafic, întorcându-se pe străzile care ajungeau la Porta Venezia, cu poponarii și africanii și burgherii unul lângă altul, de-a lungul șinelor de tramvai de pe bulevardul Piave acoperite de iarbă proaspătă. A mers pe lângă ele vreun kilometru — avea felul lui de a se plimba cu mâinile în buzunare și umerii încovoiati, aproape elegant —, a ajuns în Piazza del Tricolore și a luat tramvaiul 9 până la Porta Romana, suburbia orașului înainte să devină la modă.

Crescuse acolo, părinții lui aveau de douăzeci și trei de ani chioșcul de ziare din fața bisericii Sant'Andrea. La chioșc își câștigase banii pentru cursurile de fizioterapie, muncind încă din zori șase veri și două ierni întregi. Știa să bifeze ziarele nevândute cu atenție și continua o filosofie proprie de expunere: printre reviste inseră un intrus, benzile desenate Marvel, cărțile ilustrate cu animale sau albumele Panini. Tatăl lui îl lăsa să facă asta, apoi

le reordona. Tatăl lui reordona mereu; în ziua aceea era aplecat peste o cutie și stiuvia cu precizie romanele SF Urania uzate de vânzare cu doi euro.

— Nu vin, a spus când l-a văzut pe Andrea sosind.

— E căpos, a spus mama lui ieșind din chioșc și făcând un semn.

Andrea l-a luat pe tatăl lui de braț și l-a ajutat să se ridice, avea ochii umizi, l-a ținut acolo în timp ce mama îi dădea dosarul cu rapoartele medicale.

— Dați-mi de veste.

Au traversat strada și au trecut în grabă pe lângă biserică, stătea aproape unul de altul ca și cum le-ar fi fost frig, apoi bătrânelul a repetat *Nu vin*.

— A fost nevoie de două luni să facem programare.

— Parcă ești maică-ta.

— E doar un control.

— Nu insista.

— Fă cum vrei.

Făcea cum voia de când tinerii de la barul Rock îl găsiseră căzut în fața chioșcului, ținându-se de brațul stâng și vătându-se de durerea din piept, ieșise din spital cu trei bypass-uri și anunțul solemn că Vaticanul — nu Papa, ci cardinalii — și Inter — nu Moratti, ci jucătorii — îi provocaseră suferința. Apoi spusese: chioșcul de ziare. Și medicii îi dăduseră dreptate, odihnă de patru ore pe noapte o viață întreagă îi ruinase miocardul. Astfel, dormise o oră în plus, încetase să mai zbiere cu ziarul *Domenica Sportiva* în față, să se ostenească, să mai tragă patru fumuri din țigările Marlboro ale soției lui. Încetase să se îngrijească de nevoi înainte ca acestea să iasă la lumină. Andrea s-ar fi descurcat. Maria s-ar fi descurcat. El avea numai imperativul acela: să fie atent la el însuși.

— Fă controlul și termină odată.

— Ia-ți din nou câine și nu-mi purta mie de grijă.